

XXVI.

SED NON SATIATA

Bizarre déité, brune comme les nuits,
Au parfum mélangé de musc et de havane,
Oeuvre de quelque obi, le Faust de la savane,
Sorcière au flanc d'ébène, enfant des noirs minuits,

Je préfère au constance, à l'opium, au nuits,
L'élixir de ta bouche où l'amour se pavane;
Quand vers toi mes désirs partent en caravane,
Tes yeux sont la citerne où boivent mes ennuis.

Par ces deux grands yeux noirs, soupiroux de ton âme,
O démon sans pitié! verse-moi moins de flamme;
Je ne suis pas le Styx pour t'embrasser neuf fois,

Hélas! et je ne puis, Mégère libertine,
Pour briser ton courage et te mettre aux abois,
Dans l'enfer de ton lit devenir Proserpine!

XXVII.

(KEĎ NA NEJ VLNIA SA JEJ ŠATY Z PERLETE)

Ked' na nej vlnia sa jej šaty z perlete,
budí to dojem, že tancuje, aj keď kráča.
Podobne skrúca sa had vo varieté
okolo palice fakíra uspávača.

Tak ako obloha, tak ako Sahara,
sú svety, pre ktoré je ľudský bôľ len tajnosť,
tak ako oceán sa do tmy ponára,
vyžaruje aj z nej len číra ľahostajnosť.

Jej oči – to sú dva žiarivé nerasty.
Aj sfingu mohli by v nej vidieť symbolisti
alebo myslieť si, že je to anjel čistý,

diamant, zlato aj ocel' sa pošťastí
nájst' v pozostatkoch tej zbytočnej hviezdy asi,
aj majestátny chlad neplodnej ženskej krásy.

XXVII.

(AVEC SES VÊTEMENTS ONDOYANTS ET NACRÉS)

Avec ses vêtements ondoyants et nacrés,
Même quand elle marche on croirait qu'elle danse,
Comme ces longs serpents que les jongleurs sacrés
Au bout de leurs bâtons agitent en cadence.

Comme le sable morne et l'azur des déserts,
Insensibles tous deux à l'humaine souffrance,
Comme les longs réseaux de la houle des mers,
Elle se développe avec indifférence.

Ses yeux polis sont faits de minéraux charmants,
Et dans cette nature étrange et symbolique
Où l'ange inviolé se mêle au sphinx antique,

Où tout n'est qu'or, acier, lumière et diamants,
Resplendit à jamais, comme un astre inutile,
La froide majesté de la femme stérile.

XXIX.

ZDOCHLINA

Čo, duša moja, nám ten sladký úsvit letný odhalil? Pamätáte sa?
Zdochlina ležala na štrku medzi kvetmi,
tam, kde sa ide do lesa,

nohami vo vzduchu, tak ako kurva stará,
potila hnusný jed a priam
s cynickou ľahkosťou stúpala teplá para
z toho jej brucha dokorán.

Slnko už sálalo, akoby upieť chcelo
jej zhnité mäso v pravý čas
a veľkej Prírode tak stokrát vrátiť dielo,
čo ona stvorila len raz.

Nebo sa dívalo na ten puk, čo sa práve
rozvíjať začal do kvetu.
A smrdela až tak, že div som vás tam v tráve
nenechal ležať zamdletú.

Bzučali muchy, keď z jej zhnitých útrobov sa dal
čierny dav lariev na výlet –
cez živé franforce si svoju cestu hľadal
ten hustý, valiaci sa med.

Stúpala, klesala zdochlina ako vlna
a vzpínal sa jej každý hnát,
akoby života a dychu bola plná
a ešte si to chcela dať.

Aj šum z nej vychádzal! Tak voda šumí azda,
či vánok hudie v záhradke –
ako keď presýpa sa zrno, keď ním gazda
potrasie zľahka v ošatke.

Strácala tvary – už bola len čosi matné,
len rýchlo načrtnutý sen,
čo maliar dokončí na zabudnutom plátne,
ale už popamäti len.

Za skalou sledoval nás nahnevaný, ostrý
zrak feny, čo tam striehla, či
bude môcť obhrýzať mäso z tej smutnej kostry –
čo začala, či dokončí.

– Aj z vás raz ostane – aj keď sa vám to nezdá –
iba smrad zhnitej zdochlíny,
vy, moja vášeň, môj anjelik, moja hviezda
a jasné slnko mojich dní.

Hej, i vás, pôvabná kráľovná, po poslednej
sviatosti privedie raz púť
pod trávu, do hrobu, na ktorom veniec vädne –
na kosti sa tam rozpadnúť.

Tak, moja krásna! A povedzte červom, čo vás
bozkami budú potom žrať:
Aj keď sa rozpadla láska – váš božský obraz
že som si vedel zachovať.